

Script: "In gesprek gaan met bronnen"

Scène 1: Amateur

personages:

onderzoeker: "Ellen Dupré

Boek: "The amateur"

Definitie: "Amateur"

Onderzoeker: De context van mijn onderzoek is amateurtheater. Ik speel al een stuk of tien jaar in het amateurtheater in verschillende verenigingen. Toch voelt het woord amateur niet helemaal juist. Je hebt de professionele en je hebt de amateurs. Alsof dat er losers en winnaars zijn binnen theater.

Boek: Zo moet je dat niet bekijken. Andy Merrifield beschrijft net de waarde van 'amateur.' Hij zegt dat amateurs net risico's nemen en out side the box denken. "The think the unthinkable."

Onderzoeker: Ja eigenlijk zijn het wel een beetje dromers met een enorm grote passie voor het vak. Als ik denk aan hoe passievol ik elke keer op het podium sta en hoe geëngageerd ik ben elke keer opnieuw, dan denk ik dat we wel trots mogen zijn op wij als amateurs. Misschien moeten we deze eigenschappen dan net omarmen.

Boek: Exact! Het enige verschil is dat professionele wel worden betaald voor wat ze doen en amateurs niet. Maar dat maakt ze niet minder waardevol. Ze doen eigenlijk wat ze graag doen. "The pleasure of doing what you love."

Onderzoeker: En dat is prachtig, mensen die doen wat ze graag doen. Waarom klinkt dat woord "amateur" dan zo slecht?

Definitie: Amateur is eigenlijk geen standaardtaal. Letterlijk vertaald is een amateur iemand die een ambacht, kunst of sport uitoefent uit liefhebberij. De betekenis is liefhebber.

Onderzoeker: Dus liefhebber zou een beter woord zijn om ons vak te kunnen beschrijven. Dat voelt ook wat beter aan. 'theater voor liefhebbers' zo ga ik het gebruiken in mijn onderzoek. Want amateur klopt gewoon niet. Ik zit bij een verenging die zo'n kwalitatieve toneelstukken brengen dat ik dit niet amateur kan en wil noemen. Het enige verschil is inderdaad dat we niet betaald worden voor wat we doen. Toch staat daar een volledig bestuur achter om deze groep draaiende te blijven houden, en dat allemaal uit passie voor het vak, zodat deze groep kan voort blijven bestaan.

Onderzoeker: Ik wilde het kort even over deze benaming hebben om de context te duiden maar verder ga ik hier niet op ingaan. Daar ligt niet de essentie van mijn onderzoek. Toch ben ik blij dat ik nu een positiever beeld en andere benaming heb voor deze discipline. Dat is belangrijk om toch even te duiden als context.

Scène 2: Feminisme

personages:

onderzoeker: "Ellen Dupré

Test: "Bechdel test"

Website artikel: "De rol van de vrouw in de theaterwereld"

Podcast: "De bitch en de hoer"

Tijdschrift artikel: "Verdoemde, roekeloze vrouwen"

Onderzoeker: Feminisme is een woord dat voor mij een negatieve bijklank heeft gekregen doorheen de jaren. Noem ik mezelf een feminist? Dat weet ik niet, maar ik wil wel streven voor gelijkheid van vrouwen en mannen. Hoe denken jullie daarover?

Test: Ik merk dat dit in film een groot probleem is. Vrouwen worden vaak niet gerepresenteerd in film en media. Daarvoor hebben wij een tool ontworpen die ervoor zorgt dat we dit kunnen onderzoeken en aantonen. Je moet jezelf 3 vragen stellen: spelen er twee vrouwen mee in de film? Hebben die twee vrouwen samen een gesprek? Gaat dat gesprek over iets anders dan mannen? Je zou er verstoeld van staan, hoeveel films hier niet voor slagen.

Onderzoeker: Daardoor kan het zijn dat stereotypering zo sterk aanwezig is en dat vrouwen vaak worden neergezet als lustobjecten. We horen er zomaar bij maar zijn niet perse belangrijk voor het plot van de film. Kijk maar naar de Wolf of Wallstreet. Daar zijn vrouwen niet meer dan de speelgoedjes van mannen. Daarom vind ik de Barbie film zo fijn, die vorig jaar is uitgekomen. Barbie is een stereotype personage maar wordt toch als een vrouw van vlees en bloed weergegeven in de film. Ook slaagt de regisseur erin om de mannelijke machtsstructuren in onze maatschappij aan te kaarten zonder daar mannen mee te schaden.

Onderzoeker: Dat is wel iets wat ik wil meenemen in mijn onderzoek en kan ik duiden als relevantie en urgentie voor mijn onderzoek. Dit fenomeen valt mij ook op in theater. Zou het niet een idee zijn om zo'n test ook te ontwikkelen voor theater?

Website artikel: Dat zou inderdaad een idee zijn. Zo wordt het probleem in kaart gebracht. Toch zijn er al verschillende onderzoeken hiernaar gedaan en zijn hier ook cijfers van verschenen die navolgbaar zijn.

Onderzoeker: De oorzaken van de ongelijkheid van vrouwen en mannen binnen theater in cijfers dus?

Website artikel: Zo zou je het kunnen bekijken. Mannen hebben vaak twee keer zoveel tekst dan vrouwen en 70 procent van de auteurs die stukken schrijven zijn mannelijk.

Onderzoeker: Als ik deze getallen zie denk ik dat de visie van mannen wel degelijk invloed heeft over hoe zij vrouwen zien en dit weerspiegelt zich dan op theater. Mannen schrijven vaak hoe zij denken over vrouwen, wat hun beeld in van ze en daar komt dan vaak ook nog de visie van de regisseur bij.

Website artikel: Dat klopt want 57,8 procent van de regisseurs binnen theater is mannelijk.

Onderzoeker: Natuurlijk wil ik niet met de vinger wijzen naar mannen. De getallen zouden wel logische oorzaken kunnen zijn, maar toch wil ik niet te snel oordelen hierover. Het gaat volgens mij ook niet over mannen zelf. Het gaat over hoe spelers zich voelen bij deze neerzetting. Hoe spelers zich voelen binnen een rol. Zijn er nog spelers die dit meemaken?

Podcast: Zeker! In mijn podcast praten Violet Braeckman en Jaqueline Blom over ervaringen van zichzelf als speler binnen het professionele werkveld.

Onderzoeker: Misschien is dat interessant? Om het professionele werkveld als referentiekader te gebruiken voor mijn onderzoek. De ervaringen van andere spelers hierin zijn zeer waardevol. Een interview met Violet lijkt mij ook vruchtbaar...

Podcast: Zo creëer je een herkenbaarheid voor jezelf maar ook voor andere spelers.

Onderzoeker: Dat wil ik ook doen met de voorstelling die ik ga maken. Een herkenbaarheid creëren.

Podcast: Jaqueline Blom vertelt in haar podcast ook dat het als actrice haar taak is om verhalen te vertellen en dat ze daarbij de juiste verhalen wil vertellen. Op theater worden de machtsstructuren in onze maatschappij sterk benadrukt en die verhalen wil zij net niet vertellen.

Onderzoeker: Als ik dan met mijn voorstelling er net voor kan zorgen dat hier het tegenovergestelde gebeurt dan kan ik iets in beweging zetten.

Tijdschrift artikel: Maar let hier wel mee op. Vrouwelijke makers die hun verhaal willen vertellen moeten hier vaak heel extreem ingaan om een boodschap over te kunnen brengen.

Onderzoeker: Je hebt gelijk. Ik moet oppassen dat ik niet met de vinger ga wijzen en dat ik mijn eigen grenzen hierin niet over ga. Ik wil choqueren maar hier niet te extreem in gaan.

Tijdschrift artikel: Het is belangrijk dat je regie hebt over jou proces. Dat laten de vrouwelijke performance kunstenaars ook sterk zien. Ze maken geen slachtoffer van zichzelf maar maken zichzelf de regisseur.

Onderzoeker: Daar zit volgens mij ook de kracht. Ik wil mijn waarheid vertellen maar wil niet het zielige slachtoffer spelen met een negatieve gebeurtenis die ik heb meegemaakt. In plaats daarvan moet ik de regie terug nemen over mijn voorstelling.

Onderzoeker: In conclusie: ik ben voor gelijkheid van mannen en vrouwen, dus feminisme daar is niet mis mee volgens mij. Ik merk dat deze gelijkheid in film en media ver te zoeken is. Zeker als we kijken naar de Bechdel test en meer als de helft niet slaagt voor deze test. Als we dan naar het theater gaan kijken zijn die getallen ook niet heel positief. Er is duidelijk een minderheid aan vrouwen in theater aanwezig. Deze ervaringen worden sterk gedeeld in het professionele werkveld, waardoor er een herkenbaarheid plaats vindt. Deze herkenbaarheid wil ik doortrekken tijdens het maken van mijn voorstelling, maar ik moet wel opletten dat ik hier niet te extreem in ga zoals sommige vrouwelijke performance kunstenaars. Ook al is het als vrouw moeilijk om je waarheid te kunnen vertellen.

Scène 3: Stereotypering

personages:

onderzoeker: "Ellen Dupré

boek: "Echte vrouwen bestaan niet"

Website artikel: "Type casting"

Publicatie: "Stereotypering"

Onderzoeker: stereotypering daar is alles begonnen als je het mij vraagt. Maar wat is dat nu juist stereotypering? En waar komt dat vandaan?

Boek: Stereotypering is iets maatschappelijk geworden. Volgens Stuart Hall is stereotypering, als we kiezen om enkel de eigenschappen die makkelijk te onthouden zijn bij een persoon te erkennen. Daardoor wordt er ook vaker aan "slut shaming" gedaan.

Onderzoeker: Inderdaad. Als je korte kleedjes of rokjes draagt wordt je snel als slet gezien spijtig genoeg. Meisjes worden ook sneller aangepakt daarin heb ik het gevoel. Als jongens veel bedpartners hebben dan is dat stoer. Maar als meisjes dit doen hebben ze geen respect voor hun lichaam of zijn het sletten. Ik vind dat enorm jammer. Het zit dus duidelijk in het maatschappelijke beeld ingebakken.

Boek: Dit heet de "stereotype threat." Mensen worden dan negatief bevooroordeeld of behandeld door het stereotype beeld dat de maatschappij over hun heeft.

Onderzoeker: Dit is wat er met mij gebeurt als ik telkens getypecast wordt voor hetzelfde soort rollen (het domme blonde, de sexy minnares,...) omdat ik blond ben en mij wat gedurfdere kleedt soms, gaan regisseurs dus sneller dit stereotype beeld doortrekken op het theater. Hoe geraak ik hier dan vanaf? En heeft het echt zoveel nadelen als ik denk?

Website artikel: Letterlijk vertaald is typecasting dat je word gecast in dezelfde rol elke keer opnieuw. Dit kan inderdaad te maken hebben met je uiterlijk, maar er zijn nog meerdere factoren. Zo kan je stem, leeftijd, gedragingen ook een rol spelen hierin. Typecasting kan daarbij slecht zijn voor acteurs want daardoor word je creativiteit geremd, ook kan het publiek interesse in jou als acteur verliezen.

Onderzoeker: Dit is bij mij gebeurt, doordat ik steeds opnieuw in korte jurkjes of lingerie werd gecast. Het publiek zag dat voor de zoveelste keer en werd dat beu dus ik kreeg commentaren als "Ze staat weer in half in hare blote op podium, die wil gewoon op televisie komen." Ik kan het wel begrijpen dat een publiek ook wel eens iets anders wil zien en dat wil ik zelf ook. Nieuwe soorten rollen zorgen voor nieuwe uitdagingen en daar ga je toch net naar opzoek als acteur. Is er een manier om hiervan los te breken?

Website artikel: Je kan je "look" veranderen door bijvoorbeeld een andere haarkleur te nemen. Ook kan je vaker rollen aannemen die tegen jou "casting type" ingaan. Dus niet het sexy meisje of de liefdesinteresse. Als je jezelf daarin uitdaagt dan kan er enorm veel.

Onderzoeker: Ik vind het wel heftig dat ik mezelf zou moeten veranderen om andere rollen te kunnen krijgen. Eigenlijk zou ik elke rol moeten kunnen krijgen ook al past dat niet bij mij. Toch ben ik ervan overtuigd dat typecasting niet helemaal schadelijk is voor acteurs. Het is meer het gevoel dat je krijgt als je altijd dezelfde rollen krijgt. Ben ik niet meer dan enkel mijn lichaam? Want hoe zit dat bijvoorbeeld met iets vollere mensen, zij zullen nooit gecast kunnen worden als de "mooie prinses" als we dit fenomeen in stand houden.

Publicatie: Stereotypes veranderen is een onmogelijke zaak. Ze zijn er altijd geweest en ontwikkelen nog meer door de media en onze maatschappij. Daarbij is het vooral belangrijk om de manier waarmee we omgaan met deze stereotypes te veranderen. Nu wordt er vaak gediscrimineerd naar bepaalde bevolkingsgroepen of aan "slut shaming" gedaan.

Onderzoeker: Hier moeten we inderdaad vanaf stappen. Volgens mij is er niets mis met stereotyperingen. Ze brengen een zekere herkenbaarheid met zich mee zeker op theater. Het gaat over hoe ermee wordt omgegaan achter de scène. Vaak worden deze stereotypes doorgetrokken naast het podium en dan wordt het schadelijk voor de spelers. Kijk maar naar mijn situatie. Mensen begonnen naast de scène commentaar te geven op mij als persoon.

Onderzoeker: Mijn perspectief of stereotypering is door dit gesprek wel verandert. Hiervoor dacht ik dat dit weg moest, dat we dit uit theaterstukken moesten weghalen. Maar nu denk ik hier anders over. Ze mogen blijven, alleen moet de aanpak en hoe hiermee wordt omgegaan anders.

Seksisme/ discriminatie

personages:

onderzoeker: "Ellen Dupré

boek: "Nee wij overdrijven niet"

masterscriptie: "Sois belle et tais toi"

onderzoeker: Het onderwerp seksisme wil ik er daarom ook even bijhalen want ik heb het gevoel dat dit wel samengaat met stereotypering. Er worden seksistische opmerkingen gemaakt als je als vrouw een stereotype in dat genre moet spelen. Daar zit dan ook het probleem. Dat moeten we weggrijpen, de manier waarbij er wordt omgegaan met deze stereotypering.

Boek: Inderdaad, want seksualisering is niet noodzakelijk seksistisch. Vrouwen kunnen zeer seksueel worden neergezet in de media maar het zijn de mensen die er een lustobject van maken door een seksistische mentaliteit en als deze worden uitgesproken kan dit grensoverschrijdend worden.

Onderzoeker: Dat vind ik ook want vrouwen die hun seksualiteit uitspelen dat kan net mooi zijn.

Boek: Zeker, het is door fenomenen als 'Slut shaming' en de 'male gaze' dat de beeldvorming van vrouwen in de media vooroordelen heeft. Kijk maar naar reclames bijvoorbeeld. Toch zijn mannen zich hier vaak niet van bewust.

Onderzoeker: Dus mannen beseffen vaak niet dat we vrouwen op een fout manier neerzetten? Daar verschiet ik van eerlijk gezegd. Ik dacht dat mannen dit bewust deden omdat ze vrouwen vaak als lustobject zien.

Boek: Nee, mannen zijn zich hier vaak net niet van bewust. Ze worden net beïnvloed door de media en zijn hier dus ook "slachtoffer" van. Ook zij worden gestereotypeerd als de macho's of helden in films en theater.

Onderzoeker: Oke, het mannelijke perspectief is daarbij zeer belangrijk en mag ik zeker niet vergeten. Maar leren mensen dan niet bij doorheen de jaren, hoe komt dat dit nog steeds zo hardnekkig aanwezig is zelf...

Masterscriptie: Maak je maar geen zorgen er is zeker een positieve verandering bezig in het professionele werkveld. Er wordt meer bewustwording rond gecreëerd en het leeft heel erg in het theater en filmlandschap.

Onderzoeker: Fijn dat hier voor professionele wel een positieve verandering al is. Daarom dat ik deze bewustwording nog meer wil aanwakkeren bij liefhebberstheater, want ik merk dat er daar nog nood aan is.

Scène 4: Grensoverschrijdend gedrag/grenzen

personages:

onderzoeker: "Ellen Dupré

Interview: "Casting the pass"

Artikel: "Jan Fabre"

Artikel 2: "Bas Van Weert" (acteur in Thuis)

Onderzoeker: Grensoverschrijdend gedrag gaat vaak hand in hand met stereotypering. Dat is wel gebleken uit de vele gesprekken met mijn focusgroep. Ik heb lang gedacht dat mijn ervaring in verbinding stond met stereotypering maar uit een vorig gesprek rond dit onderwerp en andere inzichten kan ik wel uitmaken dat het gaat over de aanpak hiervan en dat heeft vaak met grenzen aangeven te maken. Ik dacht altijd dat grensoverschrijdend gedrag seksuele, fysieke handelingen waren en daarom wilde ik dit niet zo benoemen bij mijn ervaring. Als we naar de definitie gaan kijken, gaat het over meer: Bij grensoverschrijdend gedrag brengt iemand een ander schade toe op fysiek, mentaal of emotioneel vlak. Dit uit zich bijvoorbeeld in seksuele intimidatie of zelfs seksueel misbruik, pesterijen, discriminatie of agressie. Het valt mij op dat wij als acteurs daar vatbaarder voor zijn hoe komt dat?

Artikel: Ik geef hierbij graag een voorbeeld vanuit de professionele wereld. Bij het dans-theatergezelschap "Troubleyn" van Jan Fabre. Jan Fabre is een theatermaker en kunstenaar die misbruik maakte van zijn positie als regisseur tegenover de jonge danseressen. "Geen

seks geen solo" was zijn gedachtegang. De jonge meisjes gingen dus met hem naar bed in ruil voor grotere rollen in zijn voorstellingen.

Onderzoeker: Waarom gingen die meisjes daarin mee? Dat is toch heel fout, beseffen ze dan zelf niet dat dit niet oke is?

Artikel: Tuurlijk beseften ze dit allemaal, maar wat kunnen ze doen. Als ze nee zetten ze hun baan op het spel. Daarom heerst er binnen de culturele en media sector zo'n angstcultuur. Veel spelers doen het uit angst om hun baan te verliezen. Hierdoor verliezen ze hun grenzen uit het oog en loopt het mis.

Interview: Daarbij komt ook nog eens dat mensen die ambitieus zijn het meeste kwetsbaar zijn. Ze doen er alles voor om hun dromen uit te laten komen en hier gaan ze vaak heel ver in. Grenzen vervagen hierdoor sneller. Dat zegt acteur Bram Janssen in een interview over een nieuw stuk waar hij in meedoet. Een toneelstuk rond #metoo over een casting proces bij mannelijke acteurs.

Onderzoeker: Dat eerste is exact hoe het bij mij gebeurt is. Ik ben zeer ambitieus ingesteld en ga ook voor de volle honderd procent voor mijn passie, maar daardoor loop ik het risico dat ik over mijn eigen grenzen ga. Ik noemde mijzelf hierin vaak naïef maar misschien is kwetsbaar een beter woord. Als actrice stel je je kwetsbaar op en als daar dan misbruik van wordt gemaakt wordt het grensoverschrijdend.

Ik verschiet er wel van dat een man dit gezegd heeft. Ik dacht dat dit iets was dat enkel gebeurde bij vrouwen. Maar ook jonge mannen komen hiermee in aanraking. Dat moet ik zeker in mijn achterhoofd houden. Hoe zorg ik er dan voor dat ik deze grenzen kan bewaken?

Artikel 2: Goede afspraken zijn zeer belangrijk zeker als je met jongere spelers werkt. Zo moet Bas Van Weert, acteur in de televisie soap Thuis, samenspelen met een veel jonger meisje dan hij. Hij is 25 jaar, zij is 18 jaar. Omdat het beide professionele zijn komen ze steeds goed voorbereid naar de set en dat zorgt voor een veilige werkeethiek zegt hij in een interview rond de seizoen finale van Thuis.

Onderzoeker: Het is dus van groot belang om grenzen aan te geven als je je niet goed voelt bij een rol. Dat had ik moeten doen tijdens het repetitieproces. Ik had moeten aangeven dat ik mij niet comfortabel voelde in de outfit waarin ik moest spelen.

Artikel 2: Het is inderdaad belangrijk om je eigen grenzen te bewaken en deze bespreekbaar te maken binnen een productie. Zoals Bas Van Weert dat doet met zijn medespeelster. De scènes die ze moeten spelen zijn vaak heftig voor de actrice, maar door de professionele aanpak en goede voorbereiding is de werkeethiek zeer aangenaam en kunnen deze scènes zonder problemen gespeeld worden.

Onderzoeker: Ik moet zeggen dat ik dit wel zelf herken. In een toneelstuk (binnen theater voor vrije tijd) heb ik dit jaar een romantische scène met een kus moeten spelen met een jongen die veel jonger was dan ik. Dit voelde in het begin zeer ongemakkelijk maar door er voldoende over te communiceren was er ruimte om dit bespreekbaar te maken. Dat was heel fijn want daardoor voelde je een vertrouwen in elkaar, wat natuurlijk noodzakelijk is als acteurs onder elkaar.

Interview intimiteitscoach: Inderdaad, daar komt goede communicatie en duidelijke afspraken bij kijken, zonder die factoren wordt het gevaarlijk.

Onderzoeker: Oke, hier wil ik in de volgende scène rond "intimiteit" meer op ingaan. Ik kom zo dadelijk bij u terug. Want ook hier merk ik dat het onderwerp omgaan met grenzen aangeven weer naar boven komt. Dus communicatie, goede afspraken en jezelf goed voorbereiden zorgt ervoor dat je je grenzen bespreekbaar kan maken?

Onderzoeker: Over het algemeen is er hier ruimte voor binnen het professionele werkveld maar dit is bij het theater voor liefhebbers niet vanzelfsprekend. Grenzen vervagen, omdat het vaak vrienden onder elkaar zijn. Alles wordt dan snel als oke beschouwt en een gesprek is dan niet aan de orde. Dit kan voor gevaarlijke situaties zorgen volgens mij. Zou een intimiteitscoach hier dan niet een oplossing voor zijn? Een intimiteitscoach binnen brengen in het amateurtheater of dit meer bespreekbaar maken binnen je groep. Hier wil ik verder in gesprek over gaan en meer bronnen over vinden.

Scène 5: Intimiteit

personages:

onderzoeker: "Ellen Dupré

interview: "Intimiteitscoach"

onderzoeker: Al het naakt afschaffen op een scène is dat dan de oplossing? Gewoon ervoor zorgen dat er niet meer zo over vrouwen kan gesproken worden omdat het gewoon niet meer gebeurt.

Interview: Dat is niet de oplossing. Intimiteitscoach Philine Janssen zegt dat seksualiteit net noodzakelijk is op een scène of in de media. Seks moet niet als taboe gezien worden. "Er is geen verhaal zonder seksualiteit en menselijkheid."

Onderzoeker: Oke akkoord, maar hoe het nu is kan toch ook niet. Door zo open te zijn over seks op een scène is het gevaar voor #metoo ook groter volgens mij. Je kan toch niet zomaar van elke actrice/acteur verwachten dat die zichzelf bloot geven, zeker als dit amateurspelers zijn.

Interview: Ja, maar dan moet je als regisseur en toneelgroep gewoon duidelijke afspraken hierover. Communicatie is zeer belangrijk bij dit soort onderwerpen. Philine merkt ook dat grenzen aangeven en erover in gesprek gaan zeer noodzakelijk is geworden voor Gen Z (de generatie van nu)

Onderzoeker: Dus door goede communicatie en duidelijke afspraken is er wel ruimte voor intimiteit en seksualiteit? Zo had ik het nog niet bekeken. Ik was ervan overtuigd dat dit vermeden moest worden in plaats van in te zetten.

Interview: Dan krijg je het gevaar dat seks een taboe wordt en dat er geen ruimte meer is om een gesprek te voeren. Eigenlijk moet er ruimte zijn dat alles kan op theater. Dit is net een vorm die dit toelaat, het zou jammer zijn dat je dan gaat censureren.

Onderzoeker: inderdaad, theater moet ruimte creëren voor zo'n onderwerpen bespreekbaar te kunnen maken en door te censureren zorg je er net voor dat dit niet kan, wat jammer is. Door dit gesprek ben ik ervan overtuigd dat alles kan op een scène mits er duidelijk over gecommuniceerd wordt. Dus daar is mijn perspectief wel in verandert. Bedankt voor dit open gesprek en mijn blik hierin te verruimen.

Scène 7: Theater educatie

personages:

onderzoeker: "Ellen Dupré

artikel: "Het belang van theater educatie"

boek: "Door kunst onderwezen willen worden")

onderzoeker: Ik wil een voorstelling maken om een bewustwording te creëren rond dit onderwerp en het daarbij bespreekbaar te maken binnen theater voor liefhebbers. Want theater is volgens mij een belangrijke vorm om dit te kunnen doen. Daar zit de educatie. Maar waarom is theater een belangrijke vorm van educatie?

Artikel: Theater educatie is van groot belang binnen het onderwijs. Het allereerst belangrijk voor hun persoonlijke ontwikkeling.

Kinderen moeten durven om hun kwetsbaarheid te kunnen tonen.
Daarnaast staat de mens ook centraal binnen theater.

Onderzoeker: Oke, ik ben voor mijn onderzoek niet bezig met theater educatie binnen het onderwijs. Dus dat deel leg ik naast mij neer. Dat de mens centraal staat in theater spreekt mij wel aan voor het maken van mijn voorstelling. Theater geeft de ruimte om je kwetsbaar te kunnen opstellen als mens en daarbij heb je niet veel nodig dan alleen jezelf als speler. Daar wil ik op inzetten denk ik dan, zeker na het horen van jou perspectief.

Artikel: Je kan alles wegnemen in een voorstelling: kostuums, licht, attributen. Maar als je de mens wegneemt dan heb je geen theater voorstelling meer. De mensen of spelers dragen de voorstelling.

Onderzoeker: top! Daar ligt mijn kracht. Ik ben een speler in hart en nieren, als ik mezelf daarbij kan inzetten om mijn verhaal te kunnen vertellen. Mijn lichaam, mijn stem. Dan zit daar de kracht van het overbrengen van mijn boodschap naar mijn publiek. maar waar zit mijn educatieve waarde? Want het is kunstEDUCATIE.

Boek: Je kan je voorstelling zien als een les in het onderwijs die je geeft. Als je dan de theorie van Biesta erbij haalt kan dit zeker. Biesta zegt dat onderwijzen het "proces van het tonen" is. Je laat dus aan de kinderen, bij jou dus je publiek zien wat jij waardevol vindt om te tonen.

Onderzoeker: dus eigenlijk wordt mijn toonmoment dan een educatief moment?

Boek: Jazeker. Ik zal wat meer informatie geven daarover. Het proces van het tonen wordt onderverdeelt in 3 delen: onderbreking, uitstel en ondersteuning. Onderbreking: aandacht draaien en weerstand inbrengen, uitstel: moment tussen onderbreking, vertragen, de tijd die nodig is om informatie te verwerken en ondersteuning: steun bieden om naar het middengebied te gaan.

Onderzoeker: Hey, twee van die drie dingen gebeuren ook in een voorstelling. Je draait de aandacht van het publiek naar wat jij waardevol vind om te laten zien. Hier kan een weerstand op zitten, want sommige thema's zijn gevoelig en zal niet bij elk publiek goed binnenkomen. Soms moeten er scènes zitten in de voorstelling die vertragen, zodat het publiek de ruimte krijgt om de pittige informatie te verwerken. Maar ondersteuning past niet in de voorstelling toch?

Boek: Nee niet in de voorstelling nee, maar wat na de voorstelling. Dit is een gevoelig onderwerp, moet er dan geen nazorg zijn?

Onderzoeker: Daar had ik nog niet aan gedacht... natuurlijk is dat van groot belang. Daar zit mijn ondersteuning, in de nazorg. Een nagesprek na de voorstelling zou natuurlijk heel vruchtbaar kunnen zijn. Niet alleen voor mezelf als onderzoeker, maar ook voor het publiek zelf. Het doel is om het bespreekbaar te maken, waarom dan niet beginnen met het bespreekbaar te maken op de voorstelling zelf!

